

efter, naar han var gaaet, at hans Tales Uforsonlighed ret gik op for hende og skræmmede hende.

„Men du glemte, hvad du vilde fortælle om Mo'ers Bog,“ sagde hun, da Emanuel ikke fortsatte.

„Hvilket? . . . Naa, Mo'ers Bog!“ udbrød han og gav sig til at gaa frem og tilbage foran hende. „Aa, det var i og for sig en Ubetydelighed, . . . en lille Samling smaa, religiøse Fortællinger fra forskellige Tider og Lande. Den Fortælling, som Mo'er havde lagt Mærke ved, handlede om en from Mand i Jødeland, om hvem det berettes, at han bestandig var Genstand for sine Naboers Spot, fordi han — trods en inderlig Hengivelse i Gud — stadig led Skibbrud med Hensyn til sin timelige Velfærd. Hans Børn og Hustru døde, hans Kvæg blev sygt, han selv smittet af Spedalskhed. Til sidst lagde et Uvejr hans Vinmark øde, og Lynet fortærede hans Hus. Og saa slutter Fortællingen om ham med de dejlige Ord: Da gik han til Templet, bøjede sit Knæ og takkede Gud, Verdens Børn til Forargelse. — „Verdens Børn til Forargelse“. De Ord havde Mo'er understreget. Og de er ogsaa nok værd at lægge sig paa Hjærte. Vi kender jo nok disse Anfægtelsens Øjeblikke, da Verdens daarlige Tale gør os tvivlrådige, saa vi